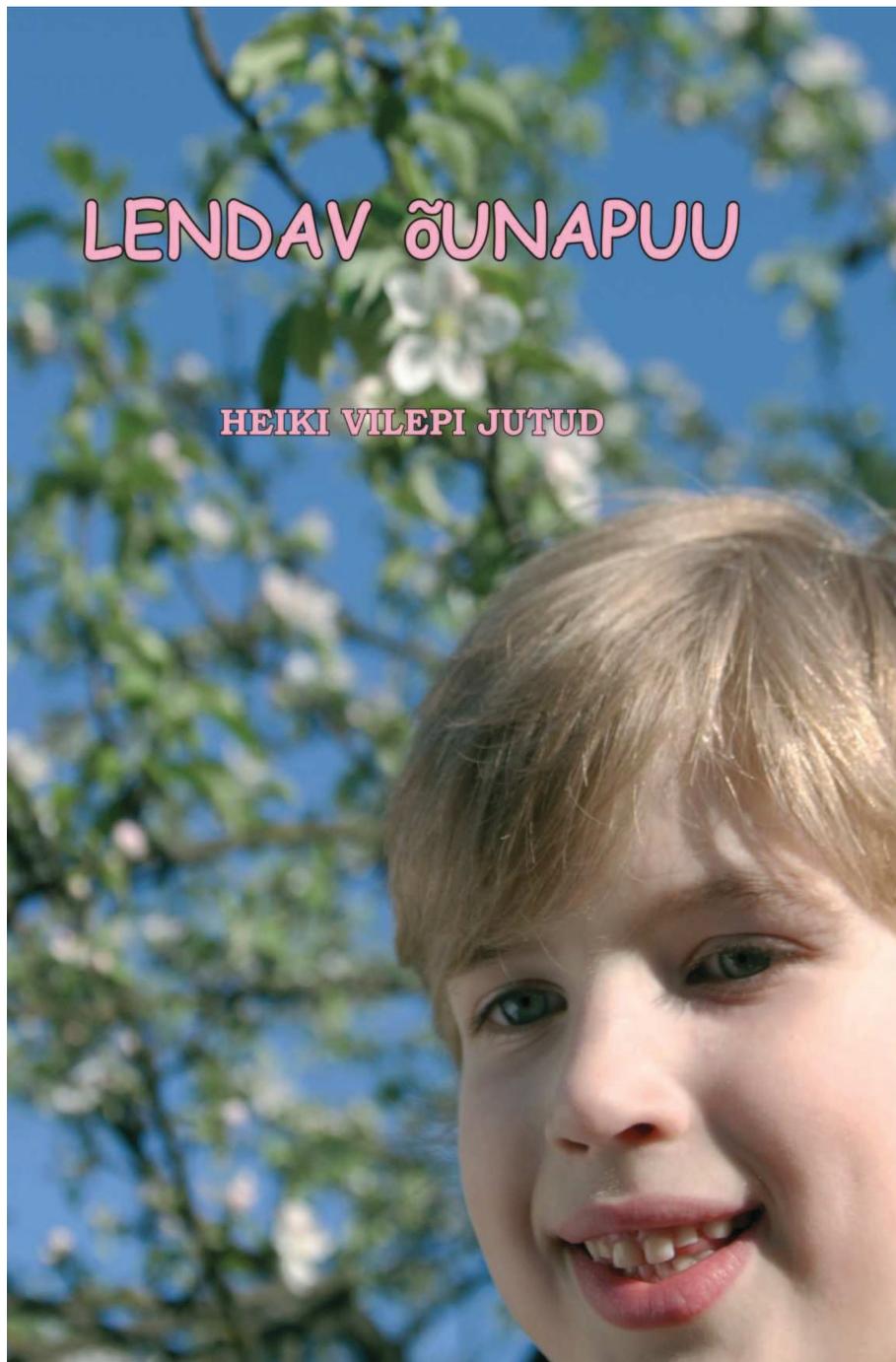

LENDAV ÕUNAPUU

HEIKI VILEPI JUTUD

LENDAV ÕUNAPUU

HEIKI VILEPI jutud

ANDRA KIRNA pildid

TARTU 2004

Fotod ja kujundus Andra Kirna
Trükikoda Sulemees
©Heiki Vilep
©Andra Kirna

ISBN 9985-9456-7-0

Raamat on ilmunud tänu
Eesti Kultuurkapitali toetusele

Metallkroonine.

Erkki elas ema-isaga ja kahe väiksema õega kahekorruselises puumajas. Terve nende tänav ja ka lähedalasuvad tänavad oli kahekorruselisi puumaju täis. Kõike seda kokku kutsuti Supilinnaks. Supilinnaks sellepärast, et tänavatel olid sellised nimed nagu Herne, Kartuli ja Oa. Kui tänavanimed oleksid olnud päris aedviljad, oleks neist saanud suppi keeta.

Erkki pere ei elanud rikkalt. Väiksem õde kandis neid riideid, mis suuremale kitsaks olid jäänud ja Erkki ise paar aastat vanema tädi-

poja omi. Poest osteti neile uusi riideid haruharva.

Koolis käis Erkki jala, sest autot ei olnud neil ka.

Klassiõed ja klassivennad teda tema vaesuse pärast küll ei narrinud, aga okas oli Erkkil hinges ikkagi. Tal oli kurb vaadata, kuidas mõned poisid ja tüdrukud vahetunni ajal poodi lippasid ja ostsid kõike, mida tahtsid — maiustusi, mänguasju, koolitarbeid. Mis peamine — need, kellel oli palju taskuraha, ei olnud kunagi ilma sõpradeta. Erkkil oli ainult üks sõber — Roland — ja seegi sama vaene kui ta ise. Roland ei elanud küll Supilinnas, aga raha polnud tal ikkagi.

Ühel päeval, kui isa palka oli saanud, tuli Erkkile mõte: küsiks õige veidi suurema summa raha kooli kaasa. Kui ta oli ära seletanud, et tahab maiustusi osta ja neid jaotada, et endale ka palju sõpru saada, siis isa keeldus:

«Rahaga, pojake, sõprust ei osteta!»

Erkkil aga jäi mõte kripeldama. Nii juhtuski, et hilja õhtul, kui kõik juba magasid, hiilis ta vargsi ema-isa tuppa ja näppas puhvetikapist pimesi mõned paberrahad. Saagi peitis ta hoolikalt emakeele õpiku vahele ära ja õpiku pistis hooletult teiste sekka.

Hommiikul ei pannud keegi raha kadumist tähele ja Erkki läks põksuva südamega kooli.

Terve esimese tunni ei jõudnud ta kuidagi ära oodata, millal kell vahetundi heliseb ja suurem osa sellest, mis õpetaja rääkis, läks tal kõrvust mööda.

Lõpuks ometi sai tund otsa ja kõik tormasid klassiruumist välja. Nagu tavaliselt, küsis Jüri:

«Poikad, kes poodi tuleb?»

«Mina!» hõikas Avo.

«Okei!» oli Indrek päri.

«Teeme, kes on essa!» kriiskas Jaan ja pani tuhatnelja poe poole jooksu.

«Oodake,» tegi Erkki võimalikult hooletu käeviipe, «ma tulen ka!»

Siis vaatas ta enda ümber ringi ja küsis nagu muuseas:

«Kas keegi tahab midagi poest? Tulge kaasa!»

Nüüd kogunes tema ümber terve trobikond lapsi. Nii nad läksid —Erkki tähtsalt mõõdetud sammuga ees ja trobikond klassikaaslasi omavahel vadistades kannul. Poes ostis ta kõike head ja paremat ning jaotas sõbralikult ja õiglaselt kaaslaste vahel ära. Kõigil oli lõbus ja tagasiteel püüdsid paljud Erkkiga juttu teha. Sellist ümmargust juttu, mis veereb nagu pall, aga kuhugi välja ei jõua.

Järgmisel vahetunnil kõik kordus. Nüüd tulid temaga juttu ajama isegi need poisid, kellega ta muidu alatasa tülitsetes. Erkkil oli üle pika aja tõeliselt hea olla. Tüdrukud, kes temast muidu välja ei teinud, tulid tühjast-tühjast lobisema ja isegi Jüri, kellega ta hiljuti kakelnud oli, patsutas talle õlale.

Viimaseks vahetunniks oli raha otsas. Viimane kui sent. Vaat nüüd hakkas juhtuma huvitavaid asju. Tüdrukud tõmbusid Erkkist eemale kiiremini kui muidu, libistasid end susside sahnal mööda koridori parkett-põrandat ja kihistasid omavahel naerda. Jüri vaatas teda põlastavalt ülevalt alla ja puhus suure nätsumulli suust välja. Teised poisidki tegid ükshaaval mujale asja.

«Lähen vaatan, mis seal saalis tehakse,» ütles Avo kuidagi kiirustades ja läks.

«Mul on matas ülesanne lõpetamata.» vabandas Indrek ja kadus.

«Lubasin Antsule ühte asja näidata.» tõi Jaan ettekäändeks ja kõndis minema.

Lõpuks jäid Erkki ja tema vaene sõber Roland kahekesi keset koridori seisma. Erkki avastas, et tal endal on taskud täiesti tühjad.

«Mul on veel kaks kommi alles,» tegi sõber peo lahti, «saabki kummalegi ühe.»

Raha oli otsas ja sõbrad kadunud. Alles

nüüd tulid Erkkile isa sõnad meelde ja ta hakkas hakkas tehtut kibedalt kahetsema.

Koduteel mõtles ta läbi lugematul hulgal seletusi raha kadumise kohta ja leidis Herne tänava nurgale jõudes, et mitte ükski seletus pole piisavalt vettpidav. Kui ta oli jõudnud üle Kartuli tänava risti, oli otsus kindel: peab rääkima tött.

Kodus rääkiski ta kõik puhtsüdamlikult ära ja kui ta oma ülestunnistusega lõpule oli jõudnud, toimus midagi ebatavalist — millegipärast ei pahandanudki isa temaga väga hullusti.

Ta läks rahulikult puhvetikapi juurde, võttis sealt kogu ülejäänud raha ja pani Erkki ette lauale.

«Kas ma selle raha eest tohin su sõber olla?»

Erkkil oli kohutavalt häbi. Sama häbi oli tal viimati siis olnud, kui ta lasteaias kõigi nähes kole pikaks ajaks nurka pandi. Siis aga oli tegemist väikse sõjaga mänguasjade pärast ja ta oli ühel poisil kulmu katki lõõnud. Nüüd lõhnas asi hoopis teisiti.

Ta läks vaikselt oma lastetuppa ja püüdis eriti hoolikalt kodused tööd ära teha. Isegi õue mängima ei kiskunud teda täna kuidagi.

Enne magamaheitmist, kui ta lahti riietus, kukkus pluusi rinnataskust välja metall-

kroonine — kõik, mis hommikusest suurest summast järele jäänud oli. See veeres õhtuvaikuses hirmsa kolinaga üle terve toa ja loperdas veel kaua etteheitvalt ja lärmakalt, enne kui akna alla lebama jäi.

«Näe, isegi tagasi anti!» muigas Erkki mõrult. Ta võttis mündi maast, hiilis kikivarvul suurde tuppa ja pani raha tasakesi puhvetikapi riiulile, ülejäänud raha kõrvale.

Õösel nägi ta unes klassikaaslaste naervaid nägusid. Kõik osutasid talle sõrmega ja pilkaside. Ta püüdis meeleheitlikult taskutest raha otsida ja iga kord jäi talle pihku vaid metallkroonine. Lõpuks viskas ta metallkroonise naerva Jüri suunas. Kroon aga kukkus enne sihtmärki maha ja hakkas kasvama. Kasvas ja kasvas, kuni oli lõpuks nii suur, et nad pidid Rolandiga kahekesi selle üles

kangutama ja piki koridori uksest välja vee-
retama. Kolinaga veeres suur münt treppidest
alla ja õpilased pidid eest pagema, et mitte al-
la jääda. Kui metallkroonine oli koolimaja
uksest välja kolksatanud, veeres ta edasi
Supilinna poole, kus Erkki elas.

Autod ja liinibussid pidid hiiglasuurest rahast kahelt poolt mööda laveerima, kui see loperdades ikka kasvas ja kodu poole veeres. Erkki maja ette jõudnud, prantsatas münt tolmupilve üles keerutades otse koduakende alla maha isa-ema ning õed vaatasid Erkkit ninasid vastu aknaklaasi surudes väga etteheitva ja veidi vööra pilguga.

Kaks korda ärkas Erkki selle unenäo peale üles ja teine kord ei saanudki enam sügavalt magama jääda, sest äratuskell hakkas pörgulärmi tegema ja toauksele ilmusid kaks väikest sasipead. Mõlemad õed tegid vennale nägusid ja näitasid oma tillukest punast keelt.

Hommikul andis isa Erkkile natuke rohkem taskuraha kui muidu, vaatas teda pikal pilgul tõsiselt ja patsutas raske käega õlale.

«Mnjah,» oli ainus sõna, mis ta lausus.

Täna Erkki poodi ei läinud. Ta ei läinud ka homme ega ülehomme. Kooliaasta lõpus näitas ta kogutud raha isale ja ütles:

«Näe, paps! Ma olen sulle vist veits võlgu!»

Muidugi ei võtnud isa Erkkilt raha vastu. Ta sosistas pojale ainult midagi kõrva ja see võttis tal ümber kaela kinni.

Emal ja kaks väikest õde vaatasid kõike pealt, ega saanud eriti millestki aru. Aru ei saanud nad kohe terve suve.

Aru said nad alles siis, kui sügisel, ühel ilusal päiksepaistelisel päeval, ilmus Erkki lauale arvuti.

Sisukord

Metallkroonine	3
Säde	16
Taskunoa mõistatus	25
Unistav Marko ja tema kutsumus	34
Lendav õunapuu	45

Heiki Vilepi teised lasteraamatud:

- 2002 – Lasteluulekogu „Tere“
- 2003 – Jutustus „Kapiukse kollid“
- 2003 – Lasteluulekogu „Minu laul“
- 2003 – Jutukogu „Lendav õunapuu“
- 2004 – Jutustus „Vaikuse hääled“
- 2004 – Jutustus „Jani seiklused Varjudemaal“
- 2005 – Lasteluulekogu „Tahaksin olla“
- 2005 – Jutukogu „Liisu“
- 2006 – Jutustus „Kapiukse kollid jälle platsis“
- 2006 – Jutukogu „Liisu liivaaugus“
- 2006 – Muinasjutt „Roosa printsess“
- 2007 – Jutukogu „Liisu leiutab küünlapuhuja“
- 2007 – Lasteluulekogu „Katus sõidab“
- 2007 – Lasteluulekogu „Padjasõda“
- 2008 – Jutukogu „Kurjajuurikas, Kitupunn ja Pugeja“
- 2008 – Ulmeromaan lastele „Horlok ja Ürgvärava võti“
- 2008 – Lasteluulekogu „Kellakägu“
- 2008 – Jutukogu „Une-Mati udujutud“
- 2009 – Jutukogu „Liisu“ vene keeles (tõlkinud B. Baljasnõi)
- 2009 – Lasteluulekogu „Habemega nali“
- 2009 – Muinasjutukogu „Nõiutud linn“

2009 – Jutustus “Kapiukse kollid planeedil X”

2010 – Juubelikogumik “50 juttu ja luuletust väikestele sõpradele”

2010 – Jutukogu „Liisu ja hullumaja puhvet“

2010 – Muinasjutt „Kadunud jõulud“ vene keeles (tõlkinud B. Baljasnõi ja J. Baljasnaja)

2011 – Jutustus “Üle põhjatu kuristiku”

2011 – Lasteluulekogu “Puupeapuu”

NB!

Kirjuta oma e-raamatu soov e-mailiga:

vilep@vilep.com

Või helista telefonil: 53488180

Heiki Vilep Facebook'is:

<https://www.facebook.com/heikivilep>